

Svend Jakobsen: I første runde var hr. Bendix inde på nogle betragtninger om årsagerne til, at disse forhandlinger endte, som de gjorde, og i hr. Bendix' vurdering heraf indgik, at en rolle for resultatet var, at der indgik spillet om placering i vælgernes bevidsthed. Det er vist nogenlunde ordret citeret. Det er selvfølgelig korrekt, det har vi konstateret af forløbet, og det fremgik ikke mindst af ordførertalen fra venstre, fra hr. Guldberg. Jeg vil godt sige, det frister mig over evne til at citere det konservative folkepartis daværende ordfører under boligforhandlingerne i 1970. Jeg citerer fra folketingsstidende 1969-70, spalte 2514, hvor hr. Haunstrup Clemmensen sagde:

„... i virkeligheden er der bred enighed om, at der er behov for langsigtede foranstaltninger for at genskabe balancen i dansk økonomi. Så nytter det naturligvis ikke, at man i en situation, hvor man er enig om målet, ikke også vil være parat til at gennemføre foranstaltninger, der på det ene eller det andet område kan være ubehagelige eller mindre populære.“

Det var den daværende opposition rede til. Det er vor opposition i dag ikke rede til.

Hr. Bendix var videre inde på, at det forslag, som nu ligger fra finansministeren, skulle gøre, at det bliver umuligt for unge at stifte bo, skaffe sig parcelhus, men realiteten er jo den, som finansministeren har redgjort for, at det, der sker for nye huses vedkommende, er en videreførelse af den lovgivning, som VKR har gennemført.

Jeg kan ikke undlade at sige, at det er selvfølgelig rigtigt, som hr. Guldberg var inde på i sin ordførertale, at det, der tæller først og fremmest hos den enkelte borger, er: hvordan spiller det ind på min tegnebog? Hvad betyder det for mig, for min selvangivelse, kontant i kroner og øre? Det er korrekt. Jeg tror alligevel også, at befolkningen, når den nu oplever VKR-partiernes stilling til disse forslag, overvejer: hvad er det, der får politikere til at tage stilling, som de gør, når de i 1970 som ansvarlig regering fastlægger nogle regler, nogle principper, og argumenterer stærkt for dem. Jeg kan tilføje, at jeg kunne praktisk talt have holdt min ordførertale, min argumentation for disse forslag, ved citater fra VKR-partiernes ordførere fra 1970. Jeg tror ikke, befolkningen kan forstå, at den omstændighed, at

man ikke mere er ansvarlig regering, giver en så fuldstændig ændret indstilling til de samme ting.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger mere til hr. Bendix' indlæg. Jeg noterede også bemærkningerne om det 10 punkts program, som i slutfasen skulle kunne bringe forhandlingerne videre. Jeg havde vistnok som den eneste af vore forhandlere lejlighed til at høre i tv, at hr. Bendix oplyste, at der nu lå et sådant forslag, og at det ville komme i det aftenmøde, der skulle komme efter pausen. Vi fik ikke dette forslag før dagen efter, på et tidspunkt da der ikke var forhandlingsmuligheder til stede.

Så vil jeg godt gøre et par enkelte bemærkninger om dette med at bygge boliger i almennyttigt byggeri. Jeg synes, hr. Guldberg meget klart har givet udtryk for venstres vurdering af behovet for, at der bygges boliger af den karakter, boliger, som ligger uden for profitområdet, og jeg forstod også på hr. Bendix, at man skulle tappe den almennyttige sektor for 5.000 boliger pr. år ved at sælge dem som ejerlejligheder. Det er muligt, at hr. Guldberg og hr. Bendix ikke er opmærksom på, at vi fortsat har titusinder af mennesker i vore storbyer i boliger, der er kondemnerede. Det er muligt, at man ikke er opmærksom på, at vi har i titusindja, i halvtredstusindvis af mennesker, der bor i boliger uden de mest elementære sanitære installationer. Og hvem er det, der bor i disse boliger? Det er fortrinsvis familier med børn. Det er fortrinsvis familier med relativt lave indkomster.

Det er muligt, at man ikke fra venstres og konservativ side ser, at det offentlige, at samfundet, har en forpligtelse her. Vi glemmer det ikke i socialdemokratiet. Vi føler, at det offentlige har en forpligtelse til at sikre, at der fortsat bygges boliger, at der fortsat bygges boliger til en pris, som også almindelige mennesker kan betale.

Til hr. Dahlgaard skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Jeg noterede de beløb, som hr. Dahlgaard nævnte, noterede også her, at beløbet 430 mill. kr. eller i hvert fald et beløb af den størrelsesorden, blev nævnt som det, parcelhussektoren måtte medvirke med i den samlede boligløsning. Jeg synes, det er en ganske klar understregning af de ting, som vi tidligere har sagt herfra, og som jeg nævnte i min første runde, at det